

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παροχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὀφθησείας καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς αἰδῶς.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικὸς :

Ἐτησίᾳ . . . 8ρ. 8,—
Ἐξάμηνος . . . 4,50
Τρίμηνος . . . 2,50

Ἐξωτερικὸς :

Ἐτησίᾳ φρ. χρ. 10,—
Ἐξάμηνος » » 5,50
Τρίμηνος » » 3,—

Ἀἱ συνδρομαὶ ἀρχίζονται τὴν 1ην ἰαννουαρίου

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΦΗ Τ.Δ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικὸς λ.π. 20. Ἐξωτερικὸς φρ. χρ. 0,20
Φόλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶντα: ἑκαστον λ.π. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Ἐδριαιίδου ἀρ. 28, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 21 Ἀυγούστου 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 38

[Ὁ παλαιὸς συνεργάτης τῆς «Διαπλάσεως» Φάκ κατεσκεύασε διὰ τὰ παιδάκια του ἓνα τέλειον κουκλόσπιτον. Ἡ κατωτέρω περιγραφή, συνοδουμένη καὶ ἀπὸ δύο φωτογραφίας, μάλιστα εἰσφέρει νὰ σᾶς δώσῃ κάποιαν ἰδέαν περὶ τοῦ θαυμασίου αὐτοῦ ἔργου τῆς δεξιότητος, τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς πατρικῆς στοργῆς.—Σ.τ.Δ.]

ΤΟ ΚΟΥΚΛΟΣΠΙΤΟ ΜΟΥ

Ἀγαπητῆ μου «Διάπλασις»!

Ὁ πατέρας μου εἶπε πρὸ ἡμερῶν, ὅτι

θα ἠψυχαιστῆσαι νὰ ἐδημοσιεύσῃς τὴν εἰκόνα τοῦ κουκλόσπιτου μου, καὶ νὰ συνώδευς τὴν εἰκόνα του μὲ ὀλίγα λόγια.

Ἦθελες νὰ τὰ γράψῃς σύ, ἤθελε νὰ τὰ γράψῃ ἀνελεύς, ὡς παλαιὸς συνεργάτης σου, δὲν γνωρίζω· ἐγὼ ὅμως ἀσκέφθην ὅτι τὸ καλλίτερον ποῦ θὰ ἐγράφετο διὰ τὸ περίφημον αὐτὸ σπιτί, ποῦ εἶνε τὸ καμάρι τὸ δικό μου καὶ τῶν κουκλῶν μου, θὰ ἦτο νὰ σοῦ περιέγραφα τὰς ἐτυμώσεις μου ἀπὸ τὴν κατασκευὴν του.

Ἦτο πανηγῆρι κάθε πρωί, πρὸ ἐνάμιου ἔτους, ἀμα ξυπνοῦσαμεν ἐγὼ καὶ ὁ ἀδελφός μου· καὶ ἀδελπαμεν τὴν πρόβον τῆς οἰκοδομῆς. Γιατί θὰ γνωρίζῃς, ἢ θὰ ἐμαθεῖς, ὅτι τοῦ κουκλόσπιτου αὐτοῦ καὶ σχεδιαστῆς καὶ μηχανικῆς καὶ πρωτομάστορος καὶ ἐργάτης ἦτον ὁ ἴδιος ὁ πατέρας, καὶ μόνο εἰς τὴν διακόσμωσιν ὅπου ἐχρηιάζετο ἰδιαιτέρα λεπτότης, ἔβαλε χερί καὶ ἡ μητέρα ὡς βοηθὸς καὶ συνεργάτης. Ξεθύρεις δά, ἡμεῖς αἱ γυναῖκες ἔχουμε περισσότερον γοῦστο.

Τὸ σπιτί αὐτὸ δὲν ἔγινεν οὔτε μὲ πέτρας, οὔτε μὲ χῶμα καὶ λάσπη· εἶνε ξύλινος σκελετὸς μὲ τοίχους ἀπὸ καρτόνι. Τὶ παρᾶξαι ὅμως! εἶνε τῶσον ὠραῖο, προπαντός ὁ ἐσωτερικὸς διάκοσμος του, ὥστε νὰ εἶνε ἡ ὑπερφάνεια καὶ ἡ δόξα τῶν κουκλῶν μου.

Τὸ βλέπεις πῶς εἶνε ἐξωτερικῶς μὲ τὰ μπαλκόνια του, μὲ τὰ παράθυρα, ποῦ ἀνοίγοκλειοῦν ὅλα καὶ στυλώνονται, μὲ τὴν θύραν τῆς εἰσόδου μεγαλοκρεπῆ, μὲ τὰ σιθρᾶ φατνώματα, μὲ τοὺς μπρούζους τῆς, ὅλα ἐν τάξει. Καὶ περιτρέχει τὴν στέγην γείσον καλλιτεχνικὸν μὲ καγκλα καὶ εἰς τὸ μέσον κοντὸς μὲ τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν, διότι κ' ἐγὼ ὅπως καὶ ἡ κοῦκλες μου καυχώμεθα ὅτι εἴμεθα Ἑλληνίδες καὶ τὸ δεῖχνομεν!

ἓνα σπιτί μὲ δύο πατώματα. Ὡραία εἰσοδος μὲ τὴν ἀριστοτεχνικὴν σκάλαν τῆς, στρωμένην μὲ χαλί βελουδίνον, μὲ τὴν κρεμάστραν χρυσοῦν μὲ καθρέπτην, μὲ τὰς ὠραίας κουρτίνας, μὲ τὸ κλουεὶ μὲ τὸ καναρίνι, μὲ τὸ μεγάλο παράθυρον εἰς τὸ βάθος μὲ τὰς γάστρας, χωρίζει τὸ ὅλον σπιτικὸν εἰς δύο πτέρυγας.

Εἰς τὸ κάτω πάτωμα, δεξιὰ εἶνε ἡ τραπέζαρια καὶ ἀριστερὰ τὸ μαγειρεῖον· καὶ εἰς τὸ βάθος τοῦ μαγειρείου ἓνα ἄλλο μικρὸ μέρος, τὸ ὅποιον φαίνεται ὅτι ἐπρεπε νὰ ὑπάρχῃ καὶ τὸ ὅποιον ἔχουν καὶ ὅλα τὰ σπιτία...

Τοῦ μαγειρείου δὲν τοῦ λείπει τίποτε, καὶ τὰ πλακάκια του κάτω, καὶ ἡ ἀγγλικὴ κουζίνα, καὶ ἡ πιατοθήκη, καὶ ὁ νεροχύτης, καὶ ἡ ἀντλία, καὶ τὸ φανάρι τοῦ κρέατος, καὶ ὅλα.

Ἡ τραπέζαρια δὲν ἔχει ὀλὴν τὴν ἐπίπλωσιν τῆς, διότι δὲν ἦτον καὶ τῶσον στερεὰ τὰ ἐπιπλα καὶ ἡ κοῦκλες μου ἔχουν τὸ ἐλάττωμα νὰ εἶνε ὀλίγον ἀπρόσεκτες.

Εἰς τὸ ἐπάνω εἶνε ἡ κρεββατοκάμαρα καὶ τὸ σαλόνι, μὲ ὠραία παραπετάσματα κίρκινα βελουδένια, μὲ τὰς καρνεγιλίτσες καπιτονέ, μὲ τὸν καναπέ καὶ τὸ μπαιγιού. Καὶ ἡ κρεββατοκάμαρα μὲ τὸ ξύλινον κρεββάτι καὶ τὸ κομμὸ, καὶ τὴν ντουλάπα, καὶ τὸ λαβοράνιο, καὶ ὅλα τέλος ὅσα χρειαζέται ἡ τουαλέτα τῆς κοῦκλας μου.

Ἐκεῖνο ὅμως ποῦ εἶνε τὸ ὠραιότερον, ποῦ κάνει ἐντύπωσιν, εἶνε ὅτι ὅλον αὐτὸ τὸ μεγαλοκρεπὲς οἰκοδόμημα φωτίζεται δι' ἤλεκτρον φῶτος!

Ὁ πατέρας παρήγγειλεν ἐπιτηδῆς τὰ μικρὰ αὐτὰ λαμπάκια καὶ ἔκανε τὴν ἐγκατάστασιν, ὥστε μὲ μία εἰς ἀνάπτουσαν ταῦτοχρόνως ὅλα τὰ φῶτα ἀπὸ τὸ ρεῦμα τῆς πόλεως.

Φωτογραφία Ἀγγίλου Ἀδελφικοῦ

Τὸ ἔξωτερικὸν τοῦ Κουκλόσπιτου.

Σοῦ εἶπα ὅτι τὸ ἐσωτερικὸν εἶνε τὸ ὠραιόν, ταπεινωτικὸν μὲ ὠραία χαρτιά, μὲ μαρμαροκονία. Διὰ νὰ τὰ ἰδῇς, δὲν ἔχω παρὰ νὰ σηκώσω τὴν πρόσωφιν, πράγμα τὸ ὅποιον δὲν γίνεται εἰς τὰ ἀληθινὰ σπιτία, διότι ἐκεῖ δύνασαι καὶ εἰσελθεῖσαι, ἐνῶ ἐν τῷ ἰδικῷ μου... τέτοιου εἶδους ἀστεῖα δὲν ἐπιτρέπονται!

Ἀδικῶν, ἐδῶ βλέπεις, κυρία Διάπλασις, ὅπως θὰ ἔλεγε καὶ τὸ πανόγραμμα,

Κρίμα! αυτό το ωραιότερο δεν καλοοι- νεται εις την φωτογραφίαν. Αυτό μόνον αμα το ιδής ένθουσιάζεσαι, και αυτό κάνει τες φίλενάδες μου να στέκουν με άνοιχτό το στόμα.

Τέτοιο είναι το σπίτι μου και σπίτι των κουκλών μου. Δυό άπ' αυτές τες βλέ- πεις πώς καμαρώνουν με τα γυάλινα μάτια των. Είναι ή πιο μικρές ή άλλη,

Φωτογραφία "Αγγίλου Αδελφού. Το έσωτερικόν του Κουκλόσπιτου.

ή μεγάλη, δεν χωρεί να μπή μέσα. Τι να τής κάμω; ...

Δεν ξέρω, αν κατάφερα να σου δείξω ό,τι ήθελες; αλλά δια να το καμαρώσης και συ και τα ανεψάκια σου, θα ήτο καλύτερα να μου εκάμωτε μίαν επίσκεψιν.

Με πολλά φιλά ή Σπιτονοικοκυρά

Υ.Γ. Αν παρατηρήσης τίποτε έλατ- τώματα εις το σπίτι μου, πίστευσε ότι, από τής κατασκευής του, καμμιά επι- διόρθωσις δεν έγινε και ξέρεις δά ότι τα σπύτια έχουν ανάγκην και επισκευών, πολύ δε περισσότερο το ιδικόν μου, που έπαθε και μίαν μακρινήν μετακακόμισιν.

Η ίδια

Και δια την άναγραφήν, ΦΑΚ.

Ο ΠΑΡΕΙΣΑΚΤΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια και τέλος ίδε σελ. 301.)

«Εγώ άρχισα νάνηπουώ, ότι θα έχανα τον ύπνον μου, και κατά συνέπειαν όλην την επομένην ήμέραν. Διότι αν δεν κοιμηθώ καλά, είναι αδύνατον να έργασθώ. Και ένφ τα είχα με τον ποντικόν, που δι' όλίγα πίτουρα μου έκαμνε τόσην ζη- μίαν, και πρόχρημη όλοψύχως να πιασθώ διανά ήσυχάσωμεν, έξαφνα ήκούσθη κτύ- πος περίεργος εις την θύραν.

«Κτυπή την πόρτα! ανέκραξαν τα κριτσιάκια μου! θέλει να του άνοιξωμει!..

«Σιωπή! ήσυχία! θα του μωρίση τώρα το τυρί και θαλλάξη ιδέα και δρόμοι!

«Πραγματικώς. Μετ' όλίγην ώραν,

μέσα εις την σιωπήν τής αγωνιώδους άναμονής, ήκούσαμεν τον μεταλλικόν κρότον τής φάλας κλειομένης βιαίως: Μπράμ! Ι

«—Επίστῆκε!

«—Πάμε να ίδουμε!

«Όλα τα μάτια ήσαν γουρλωμένα εις μίαν φρίκην άπεριγράπτου άγαλλιά- σεως. Ήτο ό θρίαμβος τής πονηρίας του ανθρώπου, ό οποίος αναβαίνει εις τον έδδομον ούρανόν, όταν έπιτυγχά- νη ή παγίς που έστησεν...

«Ετρέξαμεν με το κηρίον, πρώτα με πρόβλημα, έπειτα με θάρρος, και εις το τέλος με γέλια και με φωνάς: Ο παρείσακτος ήτο πλέον το θύμα. Το συρμάτινον κλουδί με το άπαισιον μηχανήμα ήτο γεμάτον από τον πελώριον ποντικόν. Κατάπλη- κτος άκόμη ό δυστυχής από τον κρό- τον που είχε ταράξη το τελευταίον τής ζωής του φαγητόν, προσεπάθει με κάποιαν ήσυχίαν να εύρι, διεξο- δον, μόλις δε μάς είδε να πλησιάζωμεν, τον έκυριεύσεν ή άπόγνωσις και τον έκαμνε τρελλόν.

«Ο θεός μου έπήρε την φάλαν και την ύψωσεν έν θριάμβω. Τα κορ- τσάκια αλάλαζαν:

«—Α, το μασαρά!... που ήθελε να μάς φάη! καλά να πάθη! καλά!...

«Και με αυτήν την δικαιολογίαν τής σκληρότητός μας προς το «ώραιον ζωόν», κατέβημεν πάλιν κάτω και το έβουθια- μεν, μαζί με την φάλαν, εις ένα κουβάν με βρωμόνερον.

«Εγώ είχα προτείνη να τον άρίσωμεν να φύγη. Δεν θα έτόλμοδσε ποτέ πλέον να ξαναγυρίση εις ένα σπίτι, όπου είχεν εβρη τόσον κακήν ύποδοχήν... Άλλά που να με άκούσουν οι άλλοι!... Η κα- ταδίκη ήτο προαποφασισμένη και ούτως ό παρείσακτος, ό οποίος είσηλθεν από το παράθυρον δια να ταράξη την νύκτα μας, εύρε τον οικτρότερον θάνατον. Και όμως δεν μάς είχε φάγη παρα όλίγα πίτουρα, όλίγον τυρί και όλίγον άγκάνα τής θείας μου».

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΘΥΜΑΡΙ

Τ' είναι το χορτοράκι αβδό ς' όλον τον κάμπο σκορπιστό πουχει εσθιά και χάρη; Το λέν' θυμάρι.

Σε κάθε κάμπο και βουνό πράσινο χόρτο ταπεινό μοσχοβολά με χάρη.

Το λέν' θυμάρι.

Τι μυρωδιά παντού σκορπά; Με ε' άνθη τα κοκκινωπά όλης τής γης καράρι:

Το λέν' θυμάρι.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΤΡΑΜ ΤΗΣ ΓΡΕΙΤΟΝΙΑΣ ΜΑΣ

Αγαπητά μου,

ΠΟ την οδόν Ευριπίδου περνά τώρα τραμ. Το όπ' αριθ. 11, που πη- γαίνει από τής Κολο- νησθού εις το τέλος τής οδού Ιπποκράτους, εκεί-έπάνω όπου ένώνε- ται με την λεωφόρον Α- λεξάνδρας. Τι γύρος, ή—δια να μεταχειρι-

σώ την λέξιν τής Έταιρείας, την επί- σημον, —τι διαδρομή! Και μόνον με δεκαπέντε λεπτά. Το κακόν είναι ότι αυτό το τραμ δεν έπιστρέφει δια τής οδού Ευ- ριπίδου, αλλά δια τής παραλλήλου οδού Σοφοκλέους. Άλλά δεν είναι και σπουδαίον αν, εις τον γυρισμόν, θάποθιβάσθω όλίγον μακρότερα από το σπίτι μου και θα κάμω μερικά βήματα πεζή. Το ζήτημα είναι ότι όπωσδήποτε συγκοινωνούμεν! Κάθε τέ- ταρτον τής ώρας άκούω την καμπάνα του τραμ που διώχνει από την γραμμήν τα έμψυχα ή άψυχα εμπόδια, και βλέπω από το παράθυρον του γραφείου μου την κε- ραίαν που διατρέχει το σύρμα και «παίρ- νει το ρεύμα». Είναι ή χαρά τής γειτο- νιάς μας αυτή, και έπειδή είμθα άκόμη εις τας πρώτας ήμέρας, έκδηλοῦται κά- πως ζωηρά από τα παιδιά που φωνάζουν, αλαλάζουν και τρέχουν από πίσω να σταρ- φαλώσουν... Άλλά και οι μεγάλοι προ- βάλλουν εις τα παράθυρα ή εις τας θύ- ρας δια να καμαρώσουν το τραμ, το ό- ποιον πάντα σχεδόν άνέρχεται γεμάτον. Είναι ή πρόσδος, ό πολιτισμός, που είσ- βάλλει θορυβωδώς εις την γειτονιάν μας, την έως τώρα παρημελημένην. Η συγ- κινωνία, τακτική, ταχεία, εύκολη, ευ- θυνή Σπουδαίον πράγμα δι' ανθρώπους που ζούν εις μίαν πόλιν μεγάλην, και έ- χουν ανάγκην να πηγαίνουν από το έν ά- κρον εις το άλλο, χωρίς να έξοδοῦουν όλον των τον καιρόν και όλην των... την περιουσίαν!

Με την συμπλήρωσιν αυτήν του δι- κτύου των ήλεκτρικών τραμ, είμπορείτε τώρα, όπου και αν κατοικήτε, να έρχε- σθε εις το γραφείον τής Διαπλάσεως «έποχούμενοι». Αν ήσθε από κάτω, το τραμ θα σας βγάλη εις την διασταύρω- σιν Ευριπίδου-Άθηνάς. Αν ήσθε από πάνω, θα σταματήσετε εις την διασταύ- ρωσιν Άθηνάς-Σοφοκλέους, παρα το Βαρβάκειον. Και από εκεί και πλέον, δεν θα κουρασθόν βέβαια τα ποδαράκια σας δια να φθάσουν ως την θύραν τής Διαπλάσεως... Τι εύεργεσία δια το κα- λοκαίρι που είναι ήλιος, δια τον χειμώνα που είναι λάσπη, και δια πάντα που είναι βία και κόυρασις!

Και έπειδή ό λόγος περί τραμ, ξεό- ρετε, δια περιέργειαν, πόσο έπιβάται ανήλθον εις όλα τα τραμ των Άθηνών κατά το διάστημα τής τελευταίας έξα- μνίας; Περί τα δεκα έκατομμύρια! Και έπειδή αι Άθηναι έχουν πληθυσμόν 180 περίπου χιλιάδων, αυτό σημαίνει ότι κατά μέσον όρον, κάθε Άθηναίος πηγαίνει με το τραμ μίαν φοράν κάθε τρεις ήμέρας. Έννοείται ότι εκείνοι που πηγαίνουν σπανιότερα ή ποτέ, αναπλη- ροῦνται εις την στατιστικήν από εκεί- νους που πηγαίνουν καθημέραν ή πολλά- κες τής ήμέρας. Και έτσι διατηρείται ή αναλογία, ή οποία βεβαίως έλονεν θαύ- ζάνη.

Σας άνατάξωμαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια)

Περίληψις των προηγουμένων: — Εις τα Άνάκτορα του Σαιν-Κλου ήθηρεί ό Τίαρκος ως ζυδαμάξας και τακτικός σύντρο- φος του μικρού Βασιλέως τής Ρώμης, υιού του Ναπολέοντος. Οι καιροί δεν είναι πολύ έντυχις. Το κράτος του μεγάλου Κατακτητού κλονίζεται, ήρως να ανή ή άνεμος τής ήτ- τη... Μίαν ήμέραν, επιστρέφουν από μίαν έκστρατείαν δια νάσποσθί τον υιόν του, ό Ναπολέων εκπήροσεται που τον βλέπει έξερ- χόμενον χωρίς πομπή, χωρίς μεγάλην άκο- λουθίαν. Και έρατι περί τής αίτίας τον σταυλόρηγν, ό οποίος δεν τολμά νάπορηθή.

Ο Ναπολέων, καταδυωμένος δια την έλλειψιν αυτήν τής έθυμοτυπίας, έ- κτυπούσε νευρικώς με το μαστίγιόν του το ύπόδημά του. Τότε έλαβε τον λόγον ή κυρία Μοντεσκιού.

—Μεγαλειότατε, είπε με θάρρος, ό βασιλεύς τής Ρώμης έξέρχεται χωρίς ακολουθίαν, διότι οι σταῦλοι δεν έχουν πλέον άλογα και διότι ό ούλαμος των ανατορικων φρουρών διελύθη.

Ο Ναπολέων ύψωσεν άποτόμως την κεραλήν.

—Δεν έχουν άλογα; έπανέλαθε και από πότε;

—Από την έκστρατείαν τής Ρωσίας, Μεγαλειότατε.

Ο Τίαρκος, ό οποίος έστέκετο εύθυ- τινής και ακίνητος πλησίον του ίππασίου, είδε τον Αυτοκράτορα να δαγκάνη τα χείλη του εις αυτήν την άπάντησιν που του υπενθύμιζεν όλας τας συμφοράς του τρομερού εκείνου πολέμου...

Ός εκεί είχε καταντήση ό νικητής τής Ευρώπης! Ούτε στρατιώται πλέον εις τα στρατεύματά του, άφου την ιδίαν ακίνητην ήμέραν είχε διατάξη να στρα- τολογήσουν άδιακρίτως γέροντας και παι- διά δεκαεξαετή, — ούτε άλογα εις τους σταῦλους του: όλα είχαν μείνη εκεί-κάτω, εις τας στέππας τής Ρωσίας!

Εις την σκληράν αυτήν άνάμνησιν, το μέτωπον του αυτοκράτορος συνωφρούθη: οι όφθαλμοί του, οι όποιοί έρόξεναν άστραπάς, ήμέρωσαν, και, δια νάλλάξη θέμα όμιλίας, ήρώτησεν εύμενώς την κυρίαν Μοντεσκιού περί τής υγείας τής.

Έπειτα, χωρίς νάκούση την άπάντη- σιν τής παιδαγωγού, έπλησίασε τον βα- σιλέα τής Ρώμης, τον έσήκωσεν από το άλογάκι του και τον έσφιξε τόσον δυνατά επί του στήθους του, ώστε το παιδί, έκπληκτον και τρομαγμένον, ήρως να κλάη.

Έν τώ μεταξύ οι κάτοικοι του Σαιν- Κλου είχαν συναθροισθί παρα τας κιγ- κλίδας του πάρκου και έκύτταζαν με περιέργειαν τον αυτοκράτορα, ό οποίος έξη- κολουθεί να κρατή τον βασιλέα τής Ρώ- μης εις τας άγκάλας του.

Την στιγμήν εκείνην, καμμιά ζητω- κραυγή δεν ήκούσθη. Το πλήθος έκύτ- ταζε μετά σεβασμού, αλλά σιωπηλόν και ήρεμον.

Ο αυτοκράτωρ έφάνη παραξενευμέ- νος δια την σιωπήν αυτήν, εις την ό- ποίαν δεν ήτο συνηθισμένος, και, ένφ κατηγής έπέστρεφεν εις την άμαξάν του, άνόησεν ότι κάτι μεταβλήθη δι' αυτόν εις την καρδίαν των Γάλλων.

Έβλε, εις το πάρκον του Σαιν-Κλου, πρό τής πτωχής και ίσχυνης ακολουθίας του υιού του, ό Άήττητος ήσθάνθη τον άνεμον τής ήττης σκληρότερον παρα εις τας παγωμένας στέπ- πας τής Ρωσίας!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. ΤΟ ΜΑΓΑΖΑΚΙ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙ-ΡΟΑΓΙΑ

Τι εύμορφον, τί κομ- ψόν που ήτο το μαγα- ζάκι των δαντελλών και των άππροροβίων, το όποτον είχεν άνοιξη ή Ζινέττα υπό τας άφι- δας του Παλαι-Ροα- γιάλ, πλησίον του θεά- τρου Μοντωσιέ! Κα- τάλευκον, έπεδείκνυε την θαυμασίαν προθή- κην του μεταξύ ενός άδαμαντοπωλείου και ενός καθρεπτοπωλείου. Και έν τώ μέσω των δαντελλών τής Βρύ- γης ή τής Βενετίας, εις πλαίσιον από μουσελίνας των Ίνδιών και άλλα λεπτότατα υφάσματα, ή Ζινέ- ττα, ή οποία ήτο τώρα μία ωραιότατη νεάνις, έπηγαυθόρηχετο, ύπηρετούσα και περιποιουμένη τας πολυπληθείς της πε- λάτιδας.

Ήτο και τοῦτο έργον τής κυρίας Σαν- Ζέν.

Άφου έπέτυχε νάποκαταστήσθ, τάσον λαμπρά τον Τίαρκον εις τ' άνάκτορα, ή αγαθή δούκισσα εκάλεσε μίαν ήμέραν την Ζινέτταν εις το μέγαρόν της και τής εί- πεν: Έλα! τώρα ή σειρά σου!

—Άλλά εγώ δεν σας ζητώ τίποτε, κυ- ρία δούκισσα, άπήνησεν ή φίλη του Τί- αρκου. Λογαριάζω να εύρω την κυρά- Σαμπώ, που είναι τώρα στο Παρίσι, και αυτή βέβαια δεν θάρνηθή να με ξαναπάρη μαζί της. Έπειτα, —προσέθεσεν ύπερη- φάνως ή νεάνις, —εγώ ξέρω και κάμνω δαντέλλες, κ' έτσι θα ζήσω.

Η κυρία Σαν-Ζέν άνεπήδησεν από την πολυθρόναν τής:

—Ξέρεις και κάμνεις δαντέλλες, ά- νέκραξε, και δεν το λές; Άλλά τότε ή δουλεία σου έγινε! Θα νοικιάσης αμέ- σως ένα μαγαζί σε καλή θέσι, κ' εγώ ά- ναλαμβάνω να σου στείλω πελάτας. Και πρώτα-πρώτα όλας τας κυρίας των ά- ξιωματικων του Λεφέμπρ!

—Ναι, αλλά για να γίνη το μαγαζί χρειάζονται λεπτά, άντέταξε με συστο- λήν ή Ζινέττα, και αυτά που έχομε φυ- λάξη, δεν φθάνουν.

Η στραταρχίνα δεν την άφισε να έξα- κολουθήσθ.

—Άνόητη που είσαι! τής είπεν. Δεν έννοεις λοιπόν ότι όταν σου μιλή για μα- γαζί, εγώ αναλαμβάνω να σου το κάμω; Άπό λεπτά, δόξα σοι ό Θεός, άλλο τι-

«Έν τώ μέσω των δαντελλών τής Βρύγης ή τής Βενετίας...» (Σελ. 311, στ. δ'.)

ποτα! Άπό τον καιρό που μάς έδωσεν ό Αυτοκράτωρ τον τίτλο με εισόδημα εκα- τόν είκοσι χιλιάδων το χρόνο, 'ς όλα μου τα συρτάκια έχω φυσέκια από χρυσαφι. Είναι πολύ όχληρό να έχη κανείς τόσα λεπτά' γι' αυτό θα μου κάμης χάρι αν δεχθής να σου προκαταβάλω όσα θα σου χρειασθόν.

Ἡ Ζινέττα δὲν ἐκρατήθη πλέον ἀλλ' ἐβρόθη εἰς τὸν λαμὸν τῆς δουκίσσης καὶ τὴν ἐφίλησε μὲ ὄλην τῆς τῆν καρδίαν. Τὸ κίνημα τοῦτο, ἂν καὶ ἐναντίον πάσης ἐθιμοτυπίας, δὲν ἐξέπληξε διόλου τὴν κυρία Σάν-Ζέν' ἀπεναντίας τὸ εὖρε φυσιχότατον.

— Λοιπὸν, σύμφωνοι; ἤρώτησε δέ-χουσαι;

— Πολὺ εὐχαρίστως, κυρία δούκισσα καὶ μὲ μεγάλη εὐγνωμοσύνη, ἀπήντησεν ἡ Ζινέττα.

— Μπᾶ! καὶ γιατί εὐγνωμοσύνη; ὁ-πέλαθεν ἡ δούκισσα κἀμω μαζί σου μιά καλή δουλειά, γιατί εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν θὰ χάσω τὰ λεπτά μου μὲ τὸ μαγαζὶ σου, ἀλλ' ἀπεναντίας θὰ κερδίω.

Αἱ προρρήσεις τῆς στραταρχίνας τώρα ἐπραγματοποιούντο. Δὲν χρειάζεται καὶ πολὺ διὰ νὰ γίνῃ τῆς μόδας ἓνα μαγαζὶ εἰς τὸ Παρίσι. Παντοῦ, εἰς τὴν αὐλήν, εἰς τὸ σαλόνι τῆς, εἰς τὸν περίπατον, ἡ κυρία Σάν-Ζέν ὠμιλοῦσε περὶ τῆς ὠραίας Ζινέττας μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά, ποῦ ἐπωλοῦσε τὸσον εἰσομορφα πράγματα εἰς τὸ Παλαι-Ροαγιαλ. Τ' ἀμάξια τῆς ἀριστοκρατίας ἐσταματοῦσαν ἀπέξω καθημερι-νῶς.

— Τι συμβαίνει ἐδῶ; ἤρώτων οἱ διαβάται.

— Καινούργιο μαγαζὶ! ἄς ποῦμε!

Οὕτως ἡ Ζινέττα ἀπέκτησεν ἄντὸς ὀλίγου τὴν καλλιτέραν πε-λατίαν. Ἡ κυρά-Σαμπώ, τὴν ὁποίαν εἶχε προσλάβῃ ὡς κα-μιά, εἰσέπραττε καθ' ἡμέραν πο-σὰ τὰ ὁποῖα ἐφαινοῦτο ἀμύθητα εἰς τὴν πρῶην καντινιέραν.

Ἡ κυρία Σάν-Ζέν ἐπήγγαινε σχεδὸν κάθε ἀπόγευμα νὰ περά-σῃ μίαν ὥραν εἰς τὸ μαγαζὶ τῆς προστα-τευομένης τῆς κ' ἀνῆ ἡ Ζινέττα περι-ποιεῖτο τὰς πελάτιδας, ἡ στραταρχίνα συνωμίζει εὐχαρίστως μὲ τὴν κυρά-Σα-μπώ, τὴν ὁποίαν εἶχε συμπάθησῃ πολὺ ἀφότου ἔμαθε ὅτι καὶ αὐτὴ ἐκερνοῦσεν ἄλλοτε στρατιώτας.

Τὸ ὄνειρον τῆς κυρίας Σάν-Ζέν ἦτο νὰ φέρῃ εἰς τὸ μαγαζὶ τῆς προστατευο-μένης τῆς καὶ τὴν Αὐτοκράτειραν. Ἀλλ' ἡ Μαρία-Λουίζα εἶχε μείνῃ κατὰ βάθος Αὐστριακὴ καὶ ἐπρομηθεύετο τὰσπρό-ρουχα τῆς κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὴν Βιέν-νην.

— Ἀχ! ἐστέναζεν ἡ κυρία Σάν-Ζέν' ἂν ἦτο ἀκόμη ἡ καυμένη μου ἡ Ἰωση-φίνα. Ἐκείνη μάλιστα! ἐγνώριζε τὸ κα-λὸ πρᾶγμα καὶ δὲν ἔλυπε το λεπτά. Σὲ δεκαπέντε ἡμέρες θάκαινε περιουσία μ' αὐτὴ ἡ Ζινέττα... Ἀλλ' ἄς μὴ μιλῶ πιά γι' αὐτά, γιατί μπορεῖ νὰ πῶ κακὸ γιὰ τὸν Αὐτοκράτορα. Καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ

εἶνε σὰν τὴ σημαία... ἱερός! Ἀλήθεια, κυ-ρά-Σαμπώ;

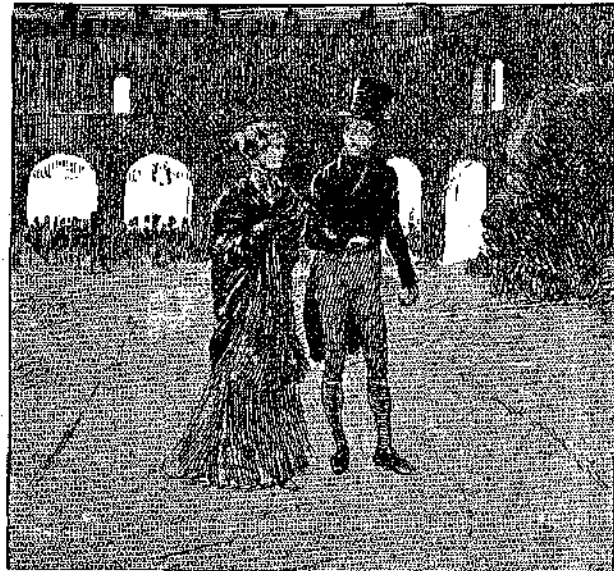
— Ἀλήθεια, κυρία δούκισσα, ἀπεκρί-νετο ἡ κυρά-Σαμπώ, σατισμένη ἀπὸ τοῦ λογαριασμοῦ τῆς, τοὺς ὁποίους ἔκαμνε μὲ πολλὴν δυσκολίαν, διότι ποτὲ ἄλλο-τε δὲν εἶχε λογαριάσει μὲ τὸσον μεγάλους ἀριθμούς...

Τὶ σκέπτεται τώρα ὁ Τιάρκος

Ἡ Ζινέττα, μὲ τὸ μαγαζάκι τῆς, θὰ ἦτο ἡ εὐτυχεστέρα τοῦ κόσμου, ἂν ἤμπο-ροῦσε νὰ βλέπῃ συχνότερα τὸν φίλον τῆς Τιάρκον.

Ἀλλ' εἶδομεν, ὅτι ἀφ' ὅτου εἶχε προβι-δασθῆ εἰς σύντροφον τοῦ βασιλέως τῆς Ρώμης, σπανίως τῷ εἶδιδετο ἄδεια νὰ ἐ-ξέρχεται ἀπὸ τὸ παλάτι.

Ἐκτὸς τούτου, ὅσον ὁ Αὐτοκράτωρ

Ἀτὸ βράδυ, ἀφοῦ ἔκλειναν τὸ μαγαζὶ... (Σελ. 312, στ. γ')

ἔλειπεν εἰς ἐστρατιείας, ἡ κυρία Μοντ-σμου κατέβαινε τὴν διαμονὴν τοῦ μαθη-τοῦ τῆς εἰς τὸ Μεντόν ἢ εἰς τὸ Σαιν-Κλοῦ. Αἱ δὲ κακαὶ εἰδήσεις, αἱ ὁποῖαι ἔ-φθανον ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν ἢ ἀπὸ τὴν Γερ-μανίαν, ἠγάχαζον τὴν παιδαγωγὸν νὰ-πομακρόνῃ περισσότερο ἀπὸ τὴν πρω-τεύουσαν τὸν υἱὸν τοῦ Αὐτοκράτορος...

Ὅσῳκις ἤμποροῦσε νὰ ξεφεύγῃ, ὁ Τι-άρκος ἐπύρηνε εἰς τὸ κομψὸν μαγαζάκι τοῦ Παλαι-Ροαγιαλ. Ἐκλήθητο εἰς μίαν ἄκραν κ' ἐκύτταζε τὴν φίλην τοῦ ἐργα-ζομένου.

Αἱ ὠραῖαι πελάτιδες τῆς ἐκύτταζαν μὲ περιέργειαν τὸν ἐρῆθον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος, μολονάτι ἐφοροῦσε στολὴν αὐλικῶ ἀκο-λούθου, ἐφαίνετο τὸσον κατηφῆς καὶ με-λαγχολικός. Διότι, πρέπει νὰ τὸ εἴπω-μεν: ὁ Τιάρκος δὲν ἦτο εὐτυχῆς. Ἄν κ' ἔξοῦσε τώρα εἰς ἐν αὐτοκρατορικὸν πα-λάτι, εἶχε μείνῃ κατὰ βάθος ὁ ἄλλοτε βοημὸς, καὶ τοιοῦτος θὰ ἦτο πάντοτε. Τὸ

βράδυ, ἀφοῦ ἔκλειναν τὸ μαγαζὶ, ἐπερι-πατοῦσε μὲ τὴν Ζινέτταν εἰς τὸν κήπον τοῦ Παλαι-Ροαγιαλ κ' ἐκεῖ τῆς ἀνοίγε-την καρδίαν του.

— Ἀχ, Ζινέττα, τῆς ἔλεγε, καὶ μέ-σα στὰ χρυσαῖα παλάτια, καὶ πίσω ἀπ' τὰ κάγκελα τοῦ πάρκου, αἰσθάνομαι τὴν ἰ-διο θλίψη, τὴν ἴδια μελαγχολία ποῦ αἰ-σθανόμεναι καὶ ὅταν ἤμουν κλεισμένος μέ-σα στοὺς ψηλοὺς τοίχους τοῦ Λυκαίου. Μοῦ λείπει ἡ ἐλευθερία ἐκείνη ποῦ εἶχα ἀπὸ μικρὸς. Ἀχ, πῶς ποθᾶ τὴν πρῶτη-μας ζωὴ!... Εἶμαι φύσει ἐλεύθερος, βοη-μὸς, καὶ φορῶ μὲ ἀηδία αὐτὴ τὴ στολὴ τοῦ ὑπηρετοῦ. Χίλιες φορές προτιμώτε-ρα τὰ κουρέλια ποῦ φοροῦσα ἄλλοτε, ἀπὸ τὰ γαλόνια ποῦ στολίζουσι τὸ μανίκια μου καὶ τὸ στήθος μου. Ἄν μποροῦσα τού-λάχιστον νὰ γίνω στρατιώτης, νὰ δια-κινδυνεύω τὴ ζωὴ μου στὰ πε-διά τῶν μαχῶν ἔπως τὸ κάμνουν ὄλοι, ὅπως τὸ ἔκαμα κ' ἐγὼ ὅ-ταν ἤμουν μικρὸς!... Καὶ τώρα ποῦ εἶμαι δεκαεπτὰ ἐτῶν, σχεδὸν ἄνδρας, κατήχησα νὰ ὑπακούω μίᾳ γυναίκα καὶ νὰ παίζω μ' ἓνα παιδάκι τριῶν χρονῶν!

Ἡ νεάνις προσεπάθει νὰ πα-ρηγορήσῃ τὸν φίλον τῆς διὰ τῆς λογικῆς. Τῷ ἔλεγε πόσον ἦσαν τυχεροὶ ποῦ ἤμποροῦσαν νὰ ἐξα-σφαλίσουν ὠραιότατα τὸ μέλλον των, χάρις εἰς τὴν προστασίαν τῆς στραταρχίνας. Ἐκπρεπε νὰ σκέ-πτεται σὰν φρόνιμος ἄνθρωπος καὶ νὰ μὴν παρασύρται ἀπὸ ἰδέας τρελλὰς...

Ὁ Τιάρκος, φιλοτιμούμενος ἀπὸ τὰς παρανέσεις τῆς Ζινέτ-τας, προσεπάθει νὰ ὑπερικήτῃ τὴν μελαγχολίαν του. Ἀλλὰ μεθ' ἐκάστην ἐπίσκεψιν, ἀφίνε μὲ ὀ-λονὴν μεγαλητέραν λύπην τὸ λευ-κὸ μαγαζάκι τῆς φίλης του, διὰ νὰ ἐπι-στρέψῃ εἰς τὰς λαμπρότητας τοῦ παλατιοῦ καὶ νὰ φορέσῃ τὴν χρυσοῦν ἄλυσιν τῆς δουλείας του.

Μήνας καὶ μήνας παρήλθον οὕτω, μή-νες φοβεροὶ, τῶν ὁποίων κάθε ἡμέρα ἐ-σημειοῦτο διὰ μεγάλων μαχῶν, δι' ἀνω-φελῶν νικῶν, δι' ἄθλων ὑπερανθρώπων, τὰ ὁποῖα ὅλα κατέληξαν εἰς τὴν πανω-λεθρίαν τοῦ ἔτους 1814.

Ὁ ἀστὴρ τοῦ Ναπολέοντος, τὸσον λαμπρὸς ὡς τώρα, ὡχρία ὀλίγον κατ' ὀ-λίγον εἰς τὸν ὄριζοντα τοῦ κόσμου. Με-τὰ τὴν ὀλεθρίαν ἐστρατείαν κατὰ τῆς Ρωσσίας, ὁ Αὐτοκράτωρ εἶχεν ἀπαναφέ-ρῃ εἰς Γερμανίαν τὰ οἰκτρά τῶν στρατιῶν του λειψάνα. Αἱ νίκαι τοῦ Λουδοῦν, τοῦ Μπάουτσεν, τῆς Δρέσδης, δὲν εἶχον κα-τορθώσῃ νὰ θραύσουν τὸν σιδηροὺν κό-κλον, ὁ ὁποῖος τὸν περιέζωνεν ὀλονὴν στε-νότερα.

Ἀνηουχαστικαὶ φημαί ἤρχισαν νὰ δια-σπειρώνται, τῶν ὁποίων ἡ ἡχώ ἔφθανε μέχρι τοῦ μικροῦ βοημοῦ. Ὁ Βαντάμ ἐνίκηθη εἰς τὸ Κούλμ, ὁ Οὐδινὸς εἰς τὸ Γκρός-Μπαϊρην, ὁ Νεῦ εἰς τὸ Δέννεβιτς.

Ἐπειτα ἤλθεν ὁ κεραυνὸς τῆς Λαι-φίας. Ὁ Ναπολέων, μετὰ τριήμερον ἥρωικὸν ἀγῶνα, συνετρίβη. Ἡ Γαλλία θὰ ἐγνώριζε τώρα καὶ αὐτὴ τὴν φρικὴν τῆς εἰσβολῆς.

Διὰ νὰ πολεμήσῃ τὸν ἐκ τριακοσίων ἐξήντα χιλιάδων στρατὸν τῶν συμμάχων

ὁ ὁποῖος ἐπήρχετο κατὰ τῶν Παρισίων, ἡ ἐξηντημένη Γαλλία δὲν ἤδυνήθη νὰ δώσῃ εἰς τὸν Ναπολέοντα εἰμὴ μόνον ἐξήντα χιλιάδας στρατιώτας — καὶ τί στρατιώτας! γέροντας καὶ παιδία δεκα-εξαστῆ!

Ὡς νὰ μὴ ἤρχουσι αὐτά, ἐκατὸν ἐ-ξήντα χιλιάδας Ἀγγλο-ισπανῶν, ὑπὸ τὸν Οὐέλλιγγτων, εἶχον διέλθῃ, ἤδη τὰ Πυρηναία.

Ὁ Ναπολέων ἠγωνίζετο ἀκόμη μὲ ὄλην του τὴν δύναμιν. Ποτὲ δὲν εἰδεί-

χθὴν τὸσον μέγας, τὸσον μεγαλοφυῆς, ὅσον εἰς τὸν ἀπελπιν αὐτὸν ἀγῶνα πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ πατρίου ἐδάφους. Ἀλλ' ἦτο ἀργά. Τὸ γόητρον εἶχε διαλυθῆ, ἡ χώρα ὀλόκληρος ἦτο ἐξηντημένη. Εἶχε βαρυνθῆ πλέον τοὺς πολέμους, εἶχε βαρυνθῆ αὐτὸν τὸν Ναπολέοντα.

Εἰς τὸ Παρίσι δὲν ὠμιλοῦσαν εἰμὴ περὶ καλινορθώσεως καὶ ἐπιστροφῆς τοῦ βασιλικῶ οἴκου τῶν Βουρβῶνων.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Περίεργος στολή

Εἶνε ἡ στο-λὴ τῶν μα-θητῶν ἐν ὅς σχολεῖον τοῦ Λονδίνου, τὸ ὁποῖον λέγε-ται «Blue Coat's School». Οἱ «Blue Coat's Bo-ys», δηλαδή οἱ Κυανοφόροι, καθὼς λέ-γονται οἱ μαθηταὶ του, ὄφρανοι ὄλοι, φοροῦν μακρὸν ἔνδυμα ὡς ράσον, κυ-ανοῦ χρώματος, μὲ λευκὸν ἐπιστήθιον καὶ μὲ μεγάλη κομβία, ζώνην δερματι-νὴν καὶ περικνημίδας κινερίνας ἀνοικτάς. Εἰς τὸ κεφάλι... τίποτε: ἐξέρχονται ἀντελάς ἀκαπεῖς.

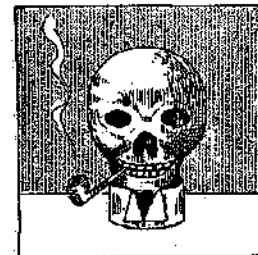
Τὸ Σχολεῖον αὐτὸ εἶνε λαϊκὸν καὶ προτεσταντικόν. Ἰδρῦθη τὸν 15' αἰῶνα καὶ ἀπὸ τότε χρονολογεῖται τὸ σχέδιον τῆς στολῆς τῶν μαθητῶν του, τὸ ὁποῖον δὲν μετεβλήθη ἕως σήμερον σχεδὸν διόλου!

Ὀπτικὴ ἀπάτη

Κυττάξατε αὐτὴν τὴν στιγμιότυπον φωτογραφίαν (ἐνσταντανέ). Ἐκ πρώτης ὄψεως θὰ σᾶς φανῆ ὅτι ὁ ἵππεὺς φεύγει, ἀπομακρύνεται. Ἄν κυττάξατε ἕμως καλ-λίτερα, θὰ ἴδῃτε ὅτι ἀπεναντίας ἐρχε-ται, πλησιάζει. Δὲν εἶνε πολὺ περίεργον;

Ρεζλάμα καπνοπωλείου

Εἶς τὴν προ-θήκην ἐνὸς κα-πνοπωλείου τοῦ Λονδίνου, ἐλκρύει τὴν προσοχὴν τῶν διαβατῶν αὐτὸ τὸ κρᾶνιον, τὸ ὁποῖον καπνί-ζει πίπαν.

Ἡ πίπα ὅμως εἶνε ἐρωδιασμένη μ' ἓνα μακρὸν σωλήνα (μαρκοῦτσι), ὁ ὁποῖος φθάνει μέχρι τοῦ καπνεκώλου. Καθήμενος λοι-πὸν αὐτὸς εἰς τὸ παγκράτι του, τραβᾷ κάπου-κάπου, καὶ ἔτσι φαίνεται ὅτι τὸ κρᾶνιον καπνίζει ἀληθινά!

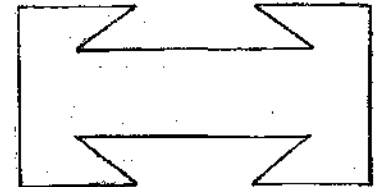
Παίγνιον

Χαραζάτε μὲ κιμωλίαν ἐπὶ τοῦ πα-τώματος μίαν γραμμὴν, τοποθετήσατε ἐπ' αὐτῆς τὴν κιμωλίαν (ἢ ἕτι ἄλλο) καὶ σταθῆτε ὀρθοὶ μὲ τὰς ἄκρας τῶν ποδῶν σας ἐπὶ τῆς γραμμῆς. Πρόκει-ται νὰ σκύψετε, νὰ πάρετε τὴν κιμωλίαν, περνῶντες τὸ δεξιὸν σας χεῖρ ὀπίσω ἀπὸ τὸ δεξιὸν σας πόδι, —καθὼς δεῖχται ἡ εἰ-κὼν, —καὶ νὰ τὴν τοποθετήσατε ὅσω τὸ δυνατόν πλέον ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν γραμ-μὴν. Ὅποιος τὴν τοποθετήσῃ μακρότερα, κερδίζει.

Πρόβλημα

Ἐσάλη ὑπὸ Ἰωάννου Γ. Πορτοῦλη.

Αὐτὸ τὸ σχῆμα νὰ διαιρεθῆ εἰς ἐξ ἴσα καὶ ὅμοια μέρη.

Ἀθήσεις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστής ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν τοῦ ἔργου Προ-βλήματος εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐρι-πίδου), συνοδεῖον τὴν ἀποστολὴν γαμ-ματόσημον. Τα ὀνόματα ὄλων τῶν λύτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τοῦ ὅσπον ὑπότασθη ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράφωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητῆς τῆς Διαπλάσεως δω-ρεάν, τὸν πρῶτον κληρωθεῖσόμενον δι' ἐν ἑ-τος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἐξαμηνίαν ἢ τριμη-νίαν. (Ἐὰν κληρωθῆ συνδρομητής, ἡ συνδρο-μὴ του θὰ παραταθῆ).

Λύσεις τοῦ Προβλήματος τοῦ 36ου φυλλαδίου

Παριστώμεν τὰς ἀγελάδας μὲ ἀριθ-μούς ἀπὸ τὸ 1—40. Ὁ ἀριθμὸς τῶν κάθε ἀγελάδος εἶνε καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκά-στων τοῦ γάλακτος ποῦ δίδει. Ἐκαστος τῶν 5 ἀδελφῶν θὰ λάβῃ, ὅπως ἀγελά-δας, ἀλλ' ἔδου ποτὰ ἐξ αὐτῶν ὑπόταλέ-σων ἕκαστον μερίδιον, ὥστε νὰ δίδουν ὅλα τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ὑπάλων, ἦτοι 164:

1	2	3	4	5
10	9	8	7	6
14	12	13	11	15
20	19	18	17	16
21	22	23	24	25
30	29	28	27	26
34	32	33	34	35
40	39	38	37	36
164	164	164	164	164

Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών

ΣΕΒΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ

(Το βραβευθέν Διήγημα του 119 Διαγωνισμού)

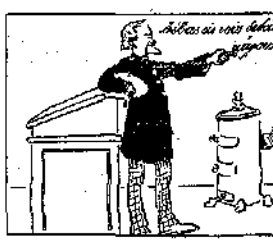
Είπε πολλά ζοηρά και άτακτα παι-
διά στο Σχολαρχείο. Μά σαν τον Παύλο
κανένα. Ο Παύλος—θα είναι δάσκαλο
χρό-
νου άπάνω κάτω—είνε το πύδ άτακτο, τό
πύδ τρελλό, μά και τό πύδ καλό κατά
βάθος παιδί
της τάξεός
του. Δεν ά-
φίνει μά
μέρα χωρίς
νά κάρη ά-
ταξία, χω-
ρίς ν' άνα-
στα τώση
την τάξη και
τέλος, χω-
ρίς νά κά-

ρη μηδενικό στην διαγωγή.
Δένε πως ή φρονιμάδα και ή εθπειθεια
κάνουν άμορφο τά παιδιά, μά τί τά
θέλτε, αυτός, με όλη του την κρέλλα
και την άπειθεια, έχει ένα πρόσωπο πολύ
όμοιο.

Ω-
ρατο αλλά ά-
γαίο. Άγαίο
άπό τό μαλ-
λιάτου τάκα-
τάμαυρα και
πάντοτε ά-
κέντιστα, ή-
γριο μά' άπό
τά μάτια του
τά μάθρα και
πονηρά, ποδ
αϊωνίως κάτι μαγειρεύουν. Αύτός είνε ό
Παύλος.

Είνε πολλοί δάσκαλοι στο Σχολαρχείο.
Μά σαν τον δάσκαλο της Ιστορίας κανέ-
νας. Ο δάσκαλος της Ιστορίας—δι είνε
πολύ γέρος
άν κρίνωμε
άπ'τά κατά-
σπρα μαλ-
λιά του και
γένεια του
—είνε ό πύδ
γέρος, μά
και ό πύδ
καλός, και ό
πύδ άγαθός
δάσκαλος
τοδ Σχολείου. Τόν Παύλο όμως δέν τόν
άγαπάει· όχι γιατί τόν έπιθεσ άπό κακό,
όπως λένε μερικοί άμελετί μαθητάι, ούτε
γιατί άγαπάει άλλους πύδ πολύ άπ'
αυτόν· αλλά γιατί ό Παύλος δέν σεβεται
τά γεράμα-
τά του, δέν
σεβεται την
κυστωμένη
δάχτυλο και
τ' άσπρα
μαλλιά του.

Ακούσε
τή τώρα τί
φάρα εσο-
φίσθηκε ό ά-
διαγάπητος
δάσκαλος
σάν τά έτερελάθη. Σιγά-σιγά όμως οι
μέλισσες σκορπίζονται και φεύγουν άπό
τί παραθύρα· ή άνησυχία όλιγοσταθεί,
άλλ' ό δάσκαλος γίνεται σοβαρός, όσο
δέν είχε γίνει ποτέ, και με άσπρηρά
φωνή που τρέμει άπό θυμό και όσην
τούς λέει: «Όλοι σας θά πάρετε μηδέν,
όλοι θά γράψετε δέκα κεφάλαια Ιστορίας

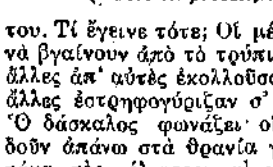
«Γίνονται σοβαρός...»

άνθρωπάκι άπό κροί, τό άλειψαι με μέλι
και ξεκίνησε για τό σχολείο και για τό
μάθημα της Ιστορίας. Ο δάσκαλος δέν
είχεν έλθει άκόμα για καλή του τύχη, και
επρόφρασε νά κρύψει τό εφόδιό του κάτω
άπό τό θρανίο του, νά συνεννοηθ ή και
συμμαχήσ η με τά διάφορα φρονιμούδια

«Οι μαθητάι φεύγουν»

Ξαφνι και με μεγαλειότερο πατριωτικό έν-
θουσιασμό εκ μέρους του δασκάλου. Η
μεγάλη στιγμή έφθασε· και ένψ ό γέρο
δάσκαλος κατακόκκινος άπό συγκίνησι
διηγείτο κ' έχειρονομίους, ό άδιόφθατος
Παύλος τού εκάρφανε τό σακκούλι με
τές μέλισσες, τρυπημένο 'λιγάκι, και τό
κερένιο άν-
θροπάκι
εις τό κάτω
μέρος της
γυμνάσιου
του, και
γρήγορα
σαν αστρα-
πή εθρί-
οκετο κα-
θίστομενος
στη θέσι
του. Τί έγινε τότε; Οι μέλισσες άρχισαν
νά βγαίνουν άπό τό τρύπινο σακκούλι και
άλλες άπ' αυτές εκόλλουσαν στο μέλι και
άλλες εσηρηγούριζαν σ' όλη την τάξη.

«Η καρδιά του δέν βασταί...»

Μόγιον. Τό
δυστυχισμέ-
νο θύμα μετά
δυνατά κεν-
τρώματαστά
χέρια καλοτό
πρόσωπότου
καταλαβ ά
ινειεπίτέλους
τί τρέχει και
π η δ ή π ό
τούς πόνους

σάν τά έτερελάθη. Σιγά-σιγά όμως οι
μέλισσες σκορπίζονται και φεύγουν άπό
τί παραθύρα· ή άνησυχία όλιγοσταθεί,
άλλ' ό δάσκαλος γίνεται σοβαρός, όσο
δέν είχε γίνει ποτέ, και με άσπρηρά
φωνή που τρέμει άπό θυμό και όσην
τούς λέει: «Όλοι σας θά πάρετε μηδέν,
όλοι θά γράψετε δέκα κεφάλαια Ιστορίας

και όλων σας οι γονείς θά μάθουν τό
σημερινόν συμβάν διά νά έννοήσουν τί
τέκνα έχουν. Θα τιμωρηθ ήτε όλοι, διά νά
μάθετε νά έχετε σεβας εις τούς διδα-
σκάλους. Μόνον, εάν μαρτυρήσετε τόν
πρωταίτιον θά όλιγοσταθ ή η τιμωρία
σας». Οι μαθητάι σηκώνονται, βάζουν
τά καπέ-
λα των και
φεύγουν ν,
άλλα κα-
νείς δέν
μαρτυράει
τόν Παύλο.
Τόν άγα-
πούν όλοι
και θά πε-
ράσουν την
τιμωρία

για χάρη του, αλλά κανείς δέν θά τόν
μαρτυρήσ η.
Η τάξι άδειασε. Δύο μόνον μένουν
μέσα: Ο γεροδάσκαλος καθισμένος σέ
μη καρέκλα, πύδ κυστωμένος και πύδ
γέρος παρά ποτέ, και ό Παύλος με τό
κεφάλι σκυμμένο και τά μάγουλα κατα-
κόκκινα. Θα
ήθελε και
α ύ τ ός νά
'μπορούσε
νά φύγη μα-
ζί με τ' άλλα
παιδιά. Άλλ'
ή καρδιάτου
δέν βασταί
νά τό κάρη-
μαρτυρήσ η
τόν εαυτό του και άς τιμωρηθ ή, δέν τόν
μέλει γι' αυτό. Άλλά ντρέπεται, αϊ-
σθάνεται μεγάλη περιφρόνησι για τόν
εαυτό του γι' αυτό που έκανε. Ήταν πολ-
λύ κακό νά κοροϊδύσ η τόν γέρο δάσκα-
λο, νά τόν κάρη νά πονή και νά λυπάται.

Μά εκτελέσ η παύση: την άπόφασι. Με
κλάματα
κλάσιάζει
και διηγείται
όλα εις τόν
φιλιετό χέρι
καϊτόν παρα-
καλεί νά τόν
συγχωρήσ η,
άλλά και νά
τόν τιμωρή-
σ η. Και ό δά-
σκαλος συγκινείται άπό την αληθινή με-
τάνοια του Παύλου, τόν συγχωρεί, τόν
άγκαλιάζει και τόν φιλεί, και τό λέγει
χίλια δυο καλά λόγια. Έκείνος, μ' όλη
την καρδιά υπόσχεται νά γίνη φρόνιμος,
καλός και εύπειθής.

Τήν άλλη
μέρα όλη
ή τάξι έ-
μαθε τά
διατρέξαν-
τα και τό-
σο ένθου-
σιώσθησαν
όσοιούμαι
δικοί με
την καλω-
σύνη του
δάσκαλου.

ώστε ξάπεφάσιον νά είναι καλοί εις τό
μάθημα της Ιστορίας.

Τήν άλλη
μέρα όλη
ή τάξι έ-
μαθε τά
διατρέξαν-
τα και τό-
σο ένθου-
σιώσθησαν
όσοιούμαι
δικοί με
την καλω-
σύνη του
δάσκαλου.

ώστε ξάπεφάσιον νά είναι καλοί εις τό
μάθημα της Ιστορίας.

Και άμ' έπος άμ' έργον: κάθονται
όλοι στό θρανία και μεγάλη ήσυχία βα-
σιλεύει στην τάξι. Ο δάσκαλος μπαίνει,
άλλά τότε ό ένθουσιασμός εσχειλιζεί. Τα
παιδιά σηκώνονται και χρισφοροτούν,
μικροί δέ και μεγάλοι με μιά φωνή τού
υπόσχονται ότι θά είναι πάντα καλοί. Δέν
ήξέσθη άν οι άλλοι εκάρησαν τόν λόγο
τους· ό Παύλος όμως τόν εκάρησεν.

ΠΑΛΛΑΣ
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ
—Τί ώρα είναι;
—Τρέψ, σου είπα μιά φορά.
—Δέν άκουσα...
—Δέν άκουσες; Έχω δυο ώρες που σου
τό φωνάζω!..

Ο Γόδιος Δεσμός βλέπων την υπηρετείαν
νά πλύν φάρια:
—Μά, καιμένη, τόσον καιρό μέσ' στη θά-
λασσα, θέλουν και πλύσιμο;
*Εστία ήπ' της *Ελλάδος της Αργύρου*

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ“

*Αθήνα, 38, όδός Ερμούπολις
την 17ην Δεκεμβρίου 1910

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ διά τας ενεργείας, Κορυ-
θαϊκή Άδρα. Τα χρήματα των φιλαδίων
έμπορετήσ η με μου τά στέλλης κάθε μήνα εις
εμπροστώσ η (επειδή τό ποσόν θά είναι μι-
κρόν.) Είδα ότι ένιθύνουσες νά πνιγής κ'
έδωξασ τόν Θεόν που σ' έσωσε.

Ναι, Κάμεν, ήκουσα διά την μεγάλην και
φοβεράν αύτην πυρκαϊάν της Περγαλικής. Νά
καούν εκατόν σπίτια!.. φαντάζομαι τόν τρό-
πον σας και δικαιολογώ την άσθένειαν της
Συλφιδος, εις την όποιαν εύχρησι περαστικά.
Ένας μικρός μου φίλος, που με άγαπή
πολύ, καθώς μου γράφει ή Αεροναυτοπούλα,
έκαμεν άπό τώρα κουμπάριν διά νάναείσ η
την σπυριμένην του τόν Δεκμβριον. Είδετε
τί προνοητικός;—Φίλησέ μου τόν, Αερο-
ναυτοπούλα, και πέ του ότι και ή Τριεπύ-
γεννη γράφει σαν την κυρά-Μάρθα, άλλ' αυτόν
τόν καιρόν δέν έμνε τόπος και διά νηπιακό.

Καλώς νά έλθης. Γαργόφραση Νίκη. Αϊ
παραγγελία σου εξετελέσθησαν. Τό διήγημα
που μου έστειλες μου ήρεσεν άρεστικά. Γράφε
κανένα συντομώτερν ν και καλλίτερον διά την
Σελίδα Συνεργασίας.

Δέν είναι λόγος, Δωδωνάτε, νά παύσ η την
σκοποβολήν, επειδή σου συνέβ η εν μικρόν δυ-
στόχημα χωρίς συνέπειας. Χρειάζεται πολύ
μεγάλη προσοχή όταν μεταχειρίζεται κανείς
ποροδόλα όπλα. Τί νέα άπό τά κοράκια;
Σχετικώς με τό διήγημα του Κεντριού
«Σαν Μασσαλιώτης», τά έξ ης μου γράφει και ό
Πλοαρχος Νέμος: «Θυμούμαι άκόμη της στιγ-
μής που έδώ στην Ήδλη γνωρίσθηκα και πρό-
σωπικώς με μερικούς φίλους σου. Πρό τινων
λεπτών είμθα ξένοι, άγνωστοι και άδιάφοροι
ό ένας προς τόν άλλον, μόλις όμως έγινε και
ή προσωπική γνωριμία άχι τόσον ανεπι-
στως βέβαια, όπως στο Κεντριό,—άμέσως
βρεθήκαμεν γνωστότατοι, και άρχισαμεν νά
συνομιλούμε σαν παλαιοί φίλοι, διά ζητήματα,
που ως έφαινετο, μάς ένδιέφερον πρό πολλού,
και νά εκμυστηρεύομεθα σχέδια και προγράμ-
ματα, και νά εκφερνομεν λέξεις και φράσεις
γνωστοτάτας εις ήμεις όλους, αλλά που θά
εφαινοντο σαν καβαλιστικά εις άλλους άκού-
οντας.»

Σου έστειλα 3,71 εκήτητες, Αθναος. Ίσα-

ισα όταν άργή κανείς νά γράφ η, εσυνεβή(ζει),
εσυνεβή(ζεται), και αι επιστολαί του δέν έχουν
πολύ ένδιαφέρον. Τα φυλλάδια που ζητείς
υπάρχουν προς 20 λεπτά έκαστον. Πώς σ' εύ-
χαριστήσαν τ' άποτελέσματα;
Η Έχθ' της Αίμης, ή όποια βαρέθηκε
τόσον καιρό στο σπίτι κ' επεθύμησε τό Σχο-
λαρχιον, που γράφει μίαν παρξένην ιδέαν. Ότι
τό Σχολαρχιον είναι διά τούς μικρούς, ήτι τό...
καρνεύον διά τούς μεγάλους! Διότι, λέγει,
και εις τά δυο γίνονται όλη συζητήσις. Πώς
σας φαίνεται, ή αυτό;

Μεγάλη ή στέργησ η πραγματικώς, Έλαφε
της Αίγύπτου, αλλά πρέπει νά κάμνετε υπο-
μονήν. Δέν έχουν άδικον οι καιμένοι οι γονείς
που σέ θέλουν τώρα πάντοτε πλησίον των.
Ας είναι όμως όπου και άν είναι κανείς,
γράμματα μανθάνει· φθάνει νά θέλη.

Σά συλλυπούμαι εκκαρδίως διά τόν θάνα-
τον της ήητερούλας σου, Παλαίουςα *Ελλάς.
Πραγματικώς, όπως λέγεις, δέν είμπορούμεν
νά είσέρωμεν διατί ό Θεός ήθέλησ η νά σέ
άφήσ η ορφανόν και άπό μητέρα και άπό πα-
τέρα! Έχεις όμως τούς καλούς θεούς και
αυτοί θά φροντίζουν τώρα διά σέ ως νά ήσαν
γονείς σου. Τί νά γίνη!

Μελάχρο, σέ περιμένουμε. Καλά τό έλεγεν
ό κ. Φαίδων ότι θά λυπάσαι όταν θά φεύγης
άπό την έσχρήν, όπως έλυπέσ η και όταν άφι-
γες τάς *Αθήνας και τό θέατρα. *Ας είναι, και
μετά 15 ήμέρας τά θέατρα θά λειτουργούν και
έτσι θά ιδής τόν «Πειρασμόν», του όποιου
έμαθες την μεγάλην επιτυχίαν.

Σκληρόν Σκληρά και Πωστήη Κοωνταντι-
νούπολις, άν δέν άπήνησ η ως τώρα εις τας
επιμόρους έρωτήσεις σας, ήτο διότι δέν ήθελα
νά σας λυπήσω με αυτά που με άναγκάζετε νά
σας είπω σήμερον. Όταν μόλις και μετά βίας
έξοικονομήσ η κυριώτερα έξοδα των οκταεπι-
δων φύλλων, πως θέλετε νά εκδώω δωδεκα-
σέλιδα; Δυστυχώς, τό ξεσπάσμα φέτος δέν
κάμνει θάρματα, εκτός δε τούτου μου καθυ-
στερούν άπό συνδρομάς, πώλησιν φύλλων κλ.
περί τας 6,000 δραχμάς. Μεταξύ των καθυ-
στεροτήτων είναι και ένας πολύ γνωστός σας
Σύλλογος, ό όποιος τώρα που θά μάθ η ότι δέν
είμαι Κροίτος, θά σπεύσ η νά μου στείλη τά
όφειλόμενα φρ. 83,85, και όχι μόνον αυτούς
άλλά και όλοι οι άλλους, προς τούς όποιους
πολλάκις έγραφα εις μάτην. Όταν λάβω αυ-
τάς τας 6,000 δραχμάς, θά πληρώσω πρώτα
τά γράφα που έκαμια διά νά εκδώω τά όκτασε-
λιδα φύλλα, και άν περισσεύουν, θά εκδώσω
και μερικά άκόμη δωδεκασέλιδα. Δέν λησμο-
νάω τίς ύπασχέσεις μου, άλλ' ή εκπλήρωσις
των βέβητες, δέν έξαρτάται πάντοτε άπό έμέ.
Έξαρτάται και άπό σας!..

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

*Εγκρίνονται: «Φύλλα Ημερολογίου» της
Μελάχρο. —«Μία έντύπωση» της *Ελλάδος.
—«Αστέρον έπιστολίον» του Γορδίου Δεσμού.
—«Τό σπουριτί» του Αθανασίου Διάνου.
—«Τό βρολόγιον» της Λουκής Περιστέρας.
—«Τό καλίτι της χαράς» του *Ελληνικού Ύμ-
νου. —«Ταξείδιον εις την Σελήνην» της Γλυ-
κειας *Ελλάδος. —«Εύγενής Ένδιήγησις» της
Φιλερμού Τανυώνας. —«Τό παρήκου παι-
δίον» της Γωνναϊούσ η *Ελληνίδος. —«Διάφο-
ρα της *Ελλάδος της Αίγύπτου. —«Γιά δεξ
καιρόν του Αίγυρου. —«Σ' ένα πύδον» της
Φλογέρας του Βασιλά. —«Τί δόσεις» τού Λα-
δοναίου. —«Παιδιά Πνεύματα, Παίγνια, Προβλή-
ματα, Νέα και Περιέργα διαφόρων, ών ουκ
έστιν άριθμός!»
*Αποφρίσονται: «Στό δάσκα» και «Επί
του καταστρώματος» (ακατάλληλα)—«Η ά-
γαθότης», «Χωρίς τίτλον» κτλ. (γνωστότατα).
—«Εαρινή Έσπερα» (φαίνεται άντιγραφή).

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδών ψευδώνυμον εγκρίσεται ή άνωθεσται, άν δέν
συννοθεσται άπό τού δικαιοκτοου φρ. 1. Τα έγκριμέ-
νου ή άνωθεσται έχόντων μέχρι της 30 Νοεμβρίου
1910. Όσα συννοθεσται άπό κ. άνήκουν εις άγρία,
και όσα άπό κ. εις κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Ονειρομένη Πατριδα
κ. (Α. Α.).
Αναγνώσεις ψευδωνύμων: Ναυσιική ή
Φιλάχοις.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οδών μυστικά δημοσιεύεται, άν δέν συννοθεσται
και άπό τού δικαιοκτοου φρ. 1. Τα πρώτα τρεις
πρώτασ εντός φύλλων λεπτά 36. Αί τίς επί
πρώτον τού άυτοφύλλου, ή λεπτά ή λέξις.—Ποτέ δέν
μόνον οι έρποντες ψευδώνυμων έσόντων άπό τού τούτου,
από τούτου έχοντες ψευδώνυμον έπίσην έσόντων διά τό
έτος τούτου. Πρώτασ: με όνόματα, ή με ψευδώνυμα
καταγεγραμμένα, δέν δημοσιεύονται.—Ο έντονος πνευσιδι-
σμος άπό τούτου σημαίνει πως τα όδία δέν άνταπιθώ-
σονται είς τό προτέριον.]

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν ν' άναλ-
λάξουν: ή Έβρονοβόστρη (0) με Παλλάδα,
*Εθνιόν Ύμνον, Μασσαί, Τουργαίαν. —
ή Χρυσόβόστρη (0) με Τουργαίαν, Καλ-
λίφυλλον Ρόδου, Χαράν των *Ελλήνων, Να-
υσιική.—τό Φλάμπουρο της *Ελευθερίας (0) με
Χωσθήν Καρδιών, Ποιμενικήν Φλογέραν, Μι-
κρούσαν Πατριών, Μελάχρο, Κουκλαμιά,
*Ερμάνη, Βελοφάρον *Αρτέμιδα.

Η Διάπλasis άσπάζεται τούς φίλους
της: *Ελληνικόν Ύμνον (αι επιστολαί σου μου
άρέσουν πολύ· σου είπα ότι δέν άνεγνωσες
τούς όρους, επειδή είδα ότι δέν συμμορφώσ ης)
Βασιλειον τον Βουλγαροκότον (έστειλα τ' Φλο-
γέραν του Βασιλείου (είδα τά χέλια του τα-
χυδρομείου σας!) Ρήγαν Φεραίων (διότι ή
πάρχουν άκόμη μερικά έμπόδια) Λαρινην
Γαλανόλυκον (έλαδα, εύχαριστώ!) *Αμά-
ραγο Λουλοδιδ (προς τό παρόν δέν είμπορώ
νά είπω τίποτε περισσώτερον· αλλά διατί δέν
έχει φέτος σταφίλια ό Κάμπος σας;) Έβρο-
νοβόστρη και Χρυσόβόστρη (έδωκα
πάσαν επιτυχίαν εις τας είσιτηρίους σας έξε-
τάσεις) Λευκοπαθούμην *Ελλάδα (όταν δη-
μοσιεύσ η τ' Αποτέλεσματα, θά τά ιδής·
άγγελος πάντοτε είμπορείς νά δημοσιεύς η)
Μητροική Σιορρήν (δέν έλαδα τίποτε φαί-
νεται ότι εκάρησ η εις τό ταχυδρομείον)
Μαθρα Μάτια (εύχαριστώ δι' έσα γράφεις·
τά γρήματα έλήφθησαν· αι λύσεις δεκταί)
*Ονειρομένη Πατριδα (μαρτυρήσ ης εις την
άδελφήν σου) *Αλέξανδρον Μαυροκορδάτον
(πολλά σου. έγνώρινα άλλα ξέρεις ότι πρέπει
και νά κληρωθών) *Αρθος της Ανατολής
(ό νέος διαγωνισμός προς Σύνθεσιν Πνευματι-
κών *Ασκήσεων θά προκηρυχθ ή άρχας Νοεμ-
βρίου·έν τώ μεταξύ έτοιμάσ η την Συλλογήν
σου· δσον περισσώτερον καιρόν έχης, τόσον
θρασιώτερον θά την κάμης) Λευκήν Περιστέ-
ραν (πού όσες παντάρες της δίδουν τά κου-
λορι, μου τάς στέλλει διά τούς άπόρους·
εύγί της!) Λαρινην Πατριδα (ή επιστολή
σου με εύχαριστήσ η πολύ· Μετογή δέν υπάρ-
χει πλέον) Ναυσιική την Φιλάχοις (χάρ-
την των λύσεων σου έστειλα· τά σέδη μου
προς τόν καλόφρον που τού άρέσει τόσον
νά τού διαβήσ ης Διάπλasis· πέ του νά μάς
εύχεται) *Εύγενής Ίδεώδες (έχει καλώς πε-
ρισμένο έντός τού μηνός) Χριστόφορον Π.
Γ. (εύχαριστώ δι' έσα γράφεις· τά ζη-
τηθέντα έστειλάσ ην) *Αθανάσιον Διάνου (μάς
πως γίνεται; ή Συλλογή σου έστειλη πολύ
πριν δημοσιεύθ ή τό 30όν φυλλάδιον· ώστε
είνε άπλή συνάντησις· διά τό άλλο που
με' έρωτήσ η, είμπορώ νά ένθυμούμαι;) Ναυ-
σιικήν Σ. (συχαριστήρια διά τας λαμπράς
έξετάσεις και εύχαριστήρια άπό όλους μας· διά
τά καλά λόγια) *Ελλάδα (δέν είχα καμνά
άμφιβολίαν ότι όχι μόνον θά ήρίστευες, αλλά
και θά ήξευσε πρώτη σέ συχαίρομεν έλοι
και ιδιαιτέρως ό κ. Φαίδων) *Ελλάδα τού

